

SENDİKACILARIN TAVRINI KİM DEĞİŞTİREBİLİR?

Aydınlık Gazetesi, 27 Mart 2017

Yıldırım Koç

Resmi verilere göre, bu yıl Ocak ayında Türkiye’de dört işçi sendikaları konfederasyonu vardı. Bunlara bağlı veya bağımsız sendikaların toplam sayısı da 161 idi. Bunların Türkiye’ye dağılmış yüzlerce şubesi bulunuyordu.

Türkiye’nin günümüzde iki önemli gündem maddesi var. (1) Ülkemiz emperyalizmin saldırısı altında. (2) Giderek derinleşen bir ekonomik kriz yaşıyoruz.

Bu iki büyük sorun Türkiye halkının (Türk milletinin) ortak sıkıntısı. Bu sorunu en yoğun biçimde yaşayanlar da, sayıları 15 milyonu bulan işçiler.

Türk-İş, Hak-İş ve DİSK ve bağlı sendikaların büyük çoğunluğu, vatan savunması konusunda bir tavır alıyor mu? Ekonomik krizin yükünü işçi sınıfının sırtına yıkmaya yönelik girişimler karşısında bir mücadele veriyor mu?

Ne yazık ki, hayır.

SENDİKACILAR SORUNLARI BİLMİYOR MU?

İşçi sendikaları konfederasyonları, onlara bağlı sendikalar, bağımsız sendikalar ve bunların şubelerinde birkaç bin profesyonel sendikacı var.

Bu sendikacılar vatanımızın karşı karşıya bulunduğu sorunları bilmiyorlar mı? Ekonomik krizin etkilerini hissetmiyorlar mı?

Bilmemeleri ve hissetmemeleri mümkün değil. Sıradan bir işçi gününün büyük bölümünü işyerinde geçirmek zorundadır. Akşam yorgun argın evine gittiğinde haber programlarını izlemesi bile kolay değildir. Gerçi elindeki akıllı telefonda yararlanıp gelişmeleri öğrenebilir, ancak buna bile zaman bulamaz.

Profesyonel sendikacıların durumu farklıdır. Bütün günlerini gelişmeleri öğrenmeye ayırabilirler. İşyerlerinde işçilerin karşılaştıkları sorunların çözümünde ilk aşamada işyeri sendika temsilcileri görevlidir. Sorun bu aşamada çözülmezse, şube yöneticileri devreye girer. Genel merkez yöneticileri ise gelişmeleri izlemek için çok daha fazla zaman ayırabilirler.

Diğer bir deyişle, günü kendisine ait olan bir profesyonel sendikacı vatanımızın karşı karşıya bulunduğu sorunlardan da haberdardır, giderek derinleşmekte olan ekonomik krizden de.

NİÇİN TEPKİ VERMİYORLAR?

O zaman sorulması gereken soru, binlerce profesyonel sendikacımızın niçin vatan savunmasına etkili bir biçimde katılmadığı, niçin giderek derinleşen ekonomik krizin yükünü işçi sınıfının sırtına yıkmaya çalışan girişimler karşısında sessiz kaldığı.

İkinci soru da, bu binlerce profesyonel sendikacının bu tavrının nasıl değiştirileceği.

Örneğin, bu sendikacılarla görüşülse, bu insanların vatan savunması ve krizle mücadele süreçlerine katılması sağlanamaz mı? Bu insanları vatan ve emek mücadelesine katılmaya ikna etmek mümkün değil mi?

45 yıldır sendikalarla ve sendikacılarla ilgilenen biri olarak, bunun mümkün olmadığını düşünüyorum.

Belki bazı sendikacılar bu yolla mücadeleye kazanılabilir; ancak profesyonel sendikacıların çok büyük bölümünün tavrının görüşmelerle değiştirilmesi mümkün gözüküyor.

Sendikacıların tavrını değiştirecek olan, sendikacıları göreve getiren genel kurul delegelerinin ve bu delegeleri seçen işçilerin tavrıdır. Belki doğal olan da budur. Demokratik süreçlerde sendikacının tavrı, o örgütün tabanı tarafından belirlenir.

Ayrıca bu sürece direnenler de var.

Bu sendikacıların bir bölümü çok yüksek aylıklar, kanundışı hizmet ödenekleri alıyor. Sendikacıların çok küçük bir bölümü de usulsüzlük ve yolsuzluğa bulaşmış durumda.

Ne yazık ki günümüzde işçilerin ve onların seçtiği delegelerin büyük bölümü sendikacısını mücadele doğrultusunda yönlendirmiyor. Taban sessiz kaldığı sürece, sendikacıların tavrının değiştirilmesi mümkün değildir. Sendikacıyı ancak tabandaki işçi düzeltebilir.